

Der er en anden Regel i § 1, som jeg synes burde gøres til det almindelige. Det er den, der siger, at Faderens Bidrag skal, naar ikke særlige Forhold ere til Stede, sættes til tre Femtedele af samtlige Udgifter. Dette kan nemlig naturligt begrundes deri, at som Regel — og det er jo kun Regelen, vi her kunne gaa efter — vil Faderens Indtægt være større end Moderens, saaledes at han bedre vil kunne udrede et større Bidrag end Moderen. Derfor synes jeg, at naar ikke særlige Forhold ere til Stede, skal det være saaledes. Saa vil man endda kunne tage Hensyn til, at naar Moderen er særlig godt stillet og Faderens Kaar særlig daarlige, kan man ændre paa dette Forhold. Det, synes jeg, er rimeligt.

Der findes endvidere en Bestemmelse om, at „i Tilfælde af væsentligt, vedvarende eller midlertidigt Misforhold mellem Forældrenes Kaar kan Forsørgelsesbyrden lægges alene paa den bedst stillede af dem, saa længe Misforholdet varer“. Dette staar i Forbindelse med andre Bestemmelser i samme Paragraf, som unægtelig prisgiver Forholdet til Overøvrighedens Forgødtbefindende — der ligger intet odiøst i dette —, idet man er ganske afhængig af en eneste Mands Skøn. Denne ene Mand kan skønne, at der er et Misforhold til Stede, og han træffer da en Bestemmelse; men saa kommer der andre Forhold, og saa kan han bestemme om igen. Nu er der noget at gaa efter, idet den Mand, der har faaet et Barn udenfor Ægteskab, nu faar bestemt, hvad han skal betale, og skal rette sig derefter. Men efter Lovforslaget kan der rettes deri, naar Kaarene forandres. Jeg taler slet ikke om saadanne Forhold, hvor jeg finder det naturligt, at der stilles større Krav, som f. Eks. ved Barnets Daab, Konfirmation, Sygdom eller maaske ved dets Begravelse. Det er meget naturligt, at man i saadanne Tilfælde forandrer det tidligere bestemte, men at man ellers ret ubegrundet skulde kunne gaa hen og forandre den en Gang fastsatte Bestemmelse, synes jeg ikke er rimeligt.

Jeg nævner videre, at der staar, at hvis Moderen dør, paahviler der Faderen „fuld Forsørgelsespligt efter hans Evne“, men det er vist ikke ment ganske som det staar, thi det har jo altid været Lov og Ret her i Landet og vil altid blive, at Barnet har Arveret efter Moderen. Naar Moderen dør og efterlader Barnet Penge, saa vil det være ganske unaturligt, om disse Penge aldeles ikke skulde bidrage til at

opføde Barnet, og at Faderen skulde have hele Forsørgelsespligten, uagtet Barnet havde arvet efter Moderen. Jeg tror, at man ved Affattelsen af Lovforslaget ikke har tænkt paa dette Tilfælde, men man bør vist tænke derpaa, naar man skal se nærmere paa Sagen. — At der skal gives særligt Bidrag til Skoleundervisning og til faglig Uddannelse, er jo i og for sig noget, som er meget tiltalende, men jeg skal dog gøre opmærksom paa, at Faderen vil staa uden al Indfyldelse paa dette, og det synes mig, at skal der være Tale om at udvide Forpligtelsen i den Retning, burde det dog ikke være saaledes, at Faderen blev holdt udenfor det hele. Jeg synes dog, det er at gaa lidt for vidt, naar man saaledes ganske uden videre skal kunne paaligne ham større, forøgede Bidrag uden at spørge ham, om han finder det rimeligt og fornuftigt af Hensyn til Barnets Anlæg; ja maaske kender han i mange Tilfælde ikke videre til dem, men der kunde jo dog være Tale om, at han kunde vejlede og give Raad. Dette, at man vil paalægge noget saadant som det, der bestemmes her, er jo et andet Eksempel paa, hvorledes det udenfor Ægteskab fødte Barn i mangfoldige Tilfælde kan blive bedre stillet end det i Ægteskab fødte Barn, hvor det jo ikke kan nytte noget, at man kommer og siger til Faderen, at nu skal han betale til Barnets faglige Uddannelse, til Skoleundervisning osv., naar han ikke har Raad dertil. I § 2 er der Bestemmelser, som udvide Forpligtelserne for Mandspersonen til at bidrage til Omkostningerne omkring selve Fødselstiden. Det bestemmes der, at han skal bidrage til Moderens Underhold en Maaned før og efter Fødselen. Det har min fulde Sympati, det finder jeg meget rimeligt, thi det er netop den allermost kritiske Tid for den Moder, der skal føde udenfor Ægteskab, hvor hun netop er allervanskeligst stillet, og hvor jeg derfor finder, at al mulig Billighed og Rimelighed tale for, at der maa ydes Bidrag fra Mandens Side. Der er kun en lille Bemærkning, jeg gerne vilde føje til, hvad der staar lige bag efter, og som forekommer mig at være uheldigt, nemlig at „Gødtgørelsen ydes, selv om Barselfærden og Barnemoderens Underhold i ovennævnte Tidsrum paa Grund af privates Bistand ikke medføre Omkostninger for Moderen personlig“. Det vil altsaa sige, at hvis Moderen er saa heldig stillet, at hun f. Eks. kan være hos sine Forældre, hvis Forældrene ere ret velstaaende og tilbyde hende at være hjemme, og hun intet skal